

1914-11-10

AFSENDER

Augusta Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:

Mappe 86 nr. 66

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Kære Jakobin Skovgaard! Jeg blev så
glad ved dit brev. Der er noget i det
der gir mig mod til at komme frem
med det, der på en måde, lever stærkt
i mig i denne tid.

Dag kommer jeg kun lidt at skrive
eller tale om det. Det blir let en
halvkvædet vise, eller og så dog for
langt. Men nu kommer jeg som
jag kan, læg så dit gode øie til.
Og undr dig ikke om det blir grundt
der både først og sist må tale for
mig. Han - og mit barndomshjem,
har lukket det alt op for mig,
givet mig det alt. Nu ej jeg det selv,
men finder dog bedst udtryk for det
gennem hans ord.

Hvad er den røde tråd i al Gr. folkelig
tale, skrift og sang? Det er hans tro til
Danmarks lykke. Hans hæk om at det
danske folk nu i nyarestiden - sammen
med de andre nordboere - skal blive sur-
dejsen blandt folkene.

I 1815 sang han: "Ja ej i dag og ej igi-
o Danemark! du se, du fik de under-
fulde kais, du skal til graven bære;
de stande fast på Horners skjold
de klinge gennem hver en øld,
i søde vemoder tæner!"

Og på sine oldgamle dage udtalte
han som sit håb at: Danmark skal
blive et mageløst videnland blandt
alle lande på hele jorden, hvor fred
og frihed, hellenød, folkesang og glade
rader, og hvor den barnlige viden,
i fagter med kærlighed og sandhed,
troner, under så lykkelige kår,
at skint dets glans overstråler alle
stormagter, så misvinder dog ingen
det sin lykke.

Hvor tør han sige det? hvad gis han
den tro? hvad grunder han den på?

Ja sine unge år har han skruet
hvad bor ynderet i det danske folkes
lycei - hvad er dets dyreste gje?
Det over han har fæst, og har udtalt
mange steder, i Frøstis kirke til slavn,
siger han: Dronning over Videslet
marker med de grønne høje, -
færd den byrdes krone let
trøst dig over tidens snævre -
med det dybe Gledsjeen - navn
hvidt var i: Jesu navn!

To vers i den samme sang, og med sig
så dejligt udtogtes roget af det
samme. I den gamle kæmpe-ald,

Skjoldmød fandt i bergstue, var en ude
kost; dit skjold, var det væn: en
Arnelue, var dit væn mod dødens
kæmpe: Slavnstør hit i engjorde - barn
stædt blundte, dem du færdt
under paradises gærde.
Du grad fægtet sammen bandt
under stang af kæmpesecerde
om et evigt helle navn:
mandebod for hjerte navn!

Stille hjerte, denne paradiselængsel,
derum indtagelighed for hvert glimt fra
livets og lysets hjem, finder han gennem
hale vor søgen, og denne folke arv, den
er: muddjord - hvor solstråler kan bryde og
himmedag gro - Derfor tør han sig
Gud kan ikke undvære det danske moders
mål, - Derfor tør han tro på en så sig
fremtid for os, så sandt vi er trofast
mod vor arv.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 66

(Her skinner i dit hus en dulle: at væk tro -
"jeg vilde hellere kalde det, bede Gud stykke os
i troen." - For mig er det to. I har noget
medfølelse - den jeg ikke gerne kalder det en midlertidig
arv - en sans til at se på det som en del af
såd fra loven. Det er det hellige bane i os. Al
vor redelighed, og trostid, mod det, er det, vi
troer, som Gud giver os i det, som fremmes og
styrtet i en bane, og gennem helligt ord med
færdt, da det færdet "Naam".)

~~Oldtids-græden over Balder
Trega-græden længselsfuld
Gjennem Nordens middelalder
vulded som en storm af guld~~

Gideon! ja jeg tror jeg holder så meget
af ham, fordi han ligner noget af det
i vort folk, som Grundtvig sætter
sit håb til. "Den ringeste, den ^{lille} yngste"
- ja, men med dyb og brændende længsel
efters den Gud som gjorde storværk i
fædrenes dage. Og så kan end så fattig
på tro, så han igen og igen må
mindes i husk - og jeg er med dig.
Så har han dog vist ^{den} lydig
omrod "Røsten", som Gud kan bruge.

Så husker nok at der i dit brev
var som et spørgsmål. Det er jo det
jeg prøver at svare lidt på.

Skal vi ~~må~~ frem til en fødsels
time for det liv vi ved Grundtvig
har fået lys over, så må vi gå
vor sleegts gamle vej: sukkest,
længsel, trangens. Og den vil

Ja først og fremmest frie os ind
i en afsigelse af djævelen og alt hans,
som aldrig før. Jeg tror der er me-
get meget mere der skal brydes med,
end vi endnu set aner. Men hvor
især ved bedet hvor vor Baals-dyge
ligger. Måske de unge i slægten
skal få lov at gå for her - som Piden
i sin fars hus. Er det ikke dejligt
at læse om hvordan han sætter mod
i den gamle? ~

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 8C Nr 66 a

- Lyset fra Gud ved Grundtvig
som du skriver det - det har jo
lyst over vore folkelige ejendoms-
muligheder på så mange måder.
Men fuldest og varmest over:
dåbens bad med troens ord,
helliganden spredte lys i nord
Og derom er det da også at
alle Grundtvigs lys tanker
i større og mindre folk, jo ældre han blev
flokke sig sammen (som
menigheden ved døbefonten, i

Når han gik der ned
til barnedåb, - dette barnedåb
skulde komme, uøstørelig frem
for mig. Hvor det ikke også
(til din? -)

Men det kender du jo ligeså
godt som jeg, hvordan han
næsten al frelse og oprejning
gennem menighedens tilbedelse
af Herren, levende og nærværende
hos os i troens og nadverens ord.

- ja "overvinde døden og døden,
for natten morgenrød -
det gør troen på hans ordet
ved vor dåb og nadverbordet."

Når Linae Poep og andre alvorlig
meend, om i disse dage sei ud
efter Jesu genkomst, som ligger
for hånden, så synes jeg
det begynder meget mere for, at

vi tage ham imod, det tror
han doglig åbenbarer sig for os.

Og det er da det, Anders og jeg,
sætter alt vort håb til, og finder
voksene fred og glæde i, og vort
forventning er den, at gennem
denne tilbedelse, vil kristenfolket hos
os danske vi en sådan fylde, så
det vi blive surdegn i hele vort
stamme folk, skulde vi end som før
komme til at bygge, endda

Så mig selv, slutte med Gt. Løb:

"Hvor alle folkstammer
som fik os til at høre med,
for det stille hjertelighed
bryder mægtigt ud til tid og sted
bryder ned i sangen
skaber vi i vangen.

Herrens vort med, and og lid."

Jeg har først efter Morten Christens
død forstået, at hans bortgang,
også er blevet et hjertesært sår
for mig. Ingeborg Lange gav mig
en lille Tegning af hans:

2. Der gænged en rugge i Presand
som snekken i vandene smulle
der hviled skov høvraen aftenstund
og sang for sin søn visse lulle . . .

Den sang er jo en af mine lærere.
og hans tegning synes at sige mig,
at der i ham lå muligheder for

med hånden at udtrykke noget af
al den rigdom der ligger gemt i vort
nordiske billedsprog, men som, fordi
fleste endnu er en lukket ~~stet~~ kiste.

Men - Gud har brug for ham hvor
han er.

10/11. Jeg havde mere lyst til at lægge
dette. Rakkelsem, end sende det
- for jeg kan jo slet ikke sige det som
jeg vilde. Men så skal du og Agnete
dog have det, som det er, alligevel, -
med en god hilsen til eder fra
og tak fordi I skrev. eders
Anders og Augustina

Jeg skrev det i den om det i 1890
helt. Skriv hvem det
sagdes om.